

Μιά φρικτή και δοδαρά του Σουλτάνου συμφερό.

Κλάφτε το Σουλτάνου τὰ κοπέλια,
κι' ἔπαθε μιά μεγάλη συμφερόλια
αὐτὸς ποῦ στέκει σ' ἑλους ἀποπάνω
καὶ ποῦ δευθετεὶ τὰ δευθετήτα,
μὴν κακομελετᾶτε τὸν Σουλτάνο
καὶ λὴν πὼς θὰ τοῦ κέφου τὰ μελέτητα.

Μιά τίτοια συμφερόλια δὲν ἔμπορεῖ
μηδὲ Σορετᾶ νὰ γράφῃ τὸ καλέμι,
ὁ κόσμος ἔλος γάσκει κι' ἄπορεῖ
κι' ἔλο μαλλοτραβελέτα τὸ χαρέμι,
καὶ μέσα σ'τὸ Σεράγι σου, καυμῆνε,
μοιρολογοῦν ἐκεῖνα πὼς τὰ λένε.

Τὶ ἔαρνεκὸ μεγάλο τοῦ συνέθη
μέσα σὲ τόσους κλύθνας καὶ σάλους,
κι' ὁ τρομερὸς Καλίρης κινδυνεύει
Κισιλάραγας νὰ γίνῃ σὰν τοὺς ἄλλους,
ν' ἀφήσῃ τὰ χαρέμια τὰ παραίτητα,
καὶ ν' ἀπομείνῃ δίχως ἀμελέτητα ;

Σκοῦζουν 'στους μιναρέδες τὸν τζαμιδὸν
τὴν συμφερό τὸ πάγοντος Καλίρη,
καὶ καθεμιά Χανοῦμ τῶν Χαρεμιδῶν
καὶ καθεμιά Σουλτάνο τοῦ καὶ νύφη
τοῦ λέει «Πατισὸχ δυστυχισμένε,
θὰ σοῦ κοποῦν ἐκεῖνα πὼς τὰ λένε.»

'Ἄλλοίμονο !... τί κόσμος θρηνηθεῖ...
μὴτ' ἔνα δὲν θὰ βγάλης πιά παιδί,
καὶ θὰ γλυτώσῃ ἢ πλάσις τοῦ ντουμιᾶ
ἀπὸ καινούριο Κοῦρδο καὶ ρονῶ,ᾶ,
κι' ἔλα τὰ μεγαλεῖα σου παραίτηται
σὰν σοῦ κοποῦν ἐκεῖνα τὰ μελέτητα.

Τὶ συμφερόσας σ' ἐπλάκωσαν ἡμέρας !
κι' οἱ δουλοὶ θὰ σὲ πέρνου σ'τὸ μεζέ,
ἔσένα, ποῦ τῶν Φράγκων τῆς φοβῆραις
καὶ τῆς βαρβάρειας νόταις τοῦ Σκουῖζέ
γελῶντας, Πατισὸχ ἐξακουσμένε,
τῆς ἔγραρας σ' ἐκεῖνα πὼς τὰ λένε.

Ὁ Μουεζίνης ἄγριος οἰμώζει
πὼς μὴτε τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς
ἀπὸ τὸ ρεζιλίκι δὲν σὲ σῶζει,
τὸ ρεζιλίκι, ποῦχανε κι' ἐμᾶς
'στὰ χρόνια τῆς χαρᾶς μας τὰσεκλέτητα
νὰ κλαίμε τοῦ Σουλτάνου τὰ μελέτητα.

Ἄν ἀκοῦνουν σραγιέτς ἀγριομούρηδες
χαντζάρια διψασμένα κι' αἰμοδῶρα,
μὲ βλέπει πὼς κι' οἱ φίλοι σου Γκισούρηδες
μαζὶ μὲ τὸν Σκουῖζέ καὶ τὴν Θεδώρα
'κρεμάστηκαν, Χαμίτ σακατεμένε,
ἀπάνω σ'τὰ βῆκα σου πὼς τὰ λένε.

Σὲ τοῦτα 'κρεμάστηκαμε κι' ἐμεῖς
οἱ τῶν Σταδίων ἔλαται καὶ θρομεῖς,

μὰ τώρα, ποῦ κι' ἐκεῖνα θὰ γαθοῦν,
δὲν θάχουν ἀπὸ ποῦ νὰ τσακωθοῦν
αὐτοὶ, ποῦ δὲν ἀρίνου ἀχαρίτητα
τοῦ κρατισοῦ Σουλτάνου, τὰ μελέτητα.

Καὶ τώρα δι' ἀντάλλαγμα κι' ἐκείνου
τοῦ βοσαστοῦ τῆς Ἀλτεως κόνιου,
βάλε καὶ σὺ σ' ὀλόχρυσο κανέρι
καὶ στείλε 'στους συμμάχους, ποῦ οἱ κλαίνε,
'στὸν γέρο φαρλατᾶ καὶ 'στὸν παγκλήρη,
ἐκεῖνα τὰ σεπτά σου πὼς τὰ λένε.

Τὸ ταξεῖδι τῆς Κορώνας, τῆς ἀγαπητῆς κοκκῶνας.

Λὴν πὼς φεύγει, νάτος νάτος
ὁ γλεντζῆς ὁ Κορωνάτος.

Σοῦρτα φέρτα 'στὸ Παλάτι, ἔσεκονίζονται χαλιᾶ,
ἀνθρακεῖ ἢ Σφακτηρία γιὰ ταξεῖδι Βασιληᾶ,
καὶ μουγγρῖζει κάθε κύμα 'ματωμένο 'στὸ γαλόδ :
«κατευόδιο τοῦ καλοῦ.»

Λὴν πὼς φεύγει, νάτος νάτος
ὁ γλεντζῆς ὁ Κορωνάτος.

Δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀκούῃ θρήνηος κι' ὄθυμοις ἀπὸ κόντᾶ
καὶ μὲ θρήνης ν' ἀπαντᾶ...
δὲν ἔμπορεῖ νὰ βλέπῃ μᾶτι θακρυμένο καὶ θολό...
κατευόδιο τοῦ καλοῦ.

Τεῦ ρογιζοῦν τὴν καρδιά
τὰ πεντάφρανα παιδιᾶ,
τόσαις λύπαις ἔσραφικαῖς
καὶ γυναικες Κρητικαῖς...
εἶν' εὐαίσθητος πολὺ...
ἄρα τοῦ λοιποῦ καλῆ.

Πάει μακριὰ 'στὰ ξένα γιὰ νὰ κλάθῃ τοὺς σφαγιμένους
καὶ τὸ κᾶψιμο τοῦ γένους.

Κι' ἐν ἐδῶ μαζὶ μας μείνῃ, τί ἔμπορεῖ μ' αὐτὸ νὰ κᾶνῃ ;
μᾶς ἀρίνει τὸν Μίνιστρο, τὸν νταθὶ τὸν Διληγγιάννη,
μὲ τῆς νόταις νὰ τρελλάνουν τοῦ Καλίρη τὸ μελόδ...
κατευόδιο τοῦ καλοῦ.

Θέλει δὲ κι' ὁ Κορωνάτος τὸ σταθὶ τοῦ νὰ γυμνώσῃ
καὶ σπαθιᾶς γεραῖς νὰ δόσῃ,
μὰ τοῦ βάζουν ξένα χερί τὸ σπαθὶ τοῦ 'στὸ φικᾶρι
καὶ πηγαίνει νὰ φρεσκάρῃ...
τί νὰ γίνῃ σὰν δὲν θέλου τῆς Εὐρώπης τὰ σκυλιά ;...
κατευόδιο, Βασιληᾶ.

Λὴν πὼς φεύγει, καὶ βροντᾶ μὲ φωταῖς ὁ Ψηλοκρήτης
κι' ἔνα σύννεφο καινοῦ μὲσ' ἀπ' τὸ νησί τῆς Κρήτης
τριγυρῖζει τὸ καρδί τοῦ μεγάλου ταξεῖδιότη...
κατευόδιο, πατριώτη.

Λὴν πὼς φεύγει, κι' ἀπ' ἐπίσω μαῦρα κλήθῃ γυναικῶν
μὲ τὸ χρωμα τοῦ θανάτου σέρνου ἔπιπλα μαλλιά,
καὶ κοράκια, ποῦ 'χορτάσαν ἀπὸ σᾶρκις Κρητικῶν,
κρῶζουν δίπλα 'στὸ καρδί, «κατευόδιο, Βασιληᾶ.»